

Vogelaars zoeken ransuilen in Wijlré (zondag 24 november 2007).

Na een bijzonder regenachtige nacht was het die ochtend verrassend droog maar wel nog donker door het dikke pak wolken boven onze regio. De voorspellingen beloofden weinig goeds maar bleken wederom niet van toepassing op onze regio. Behalve 3 ½ spetter hebben we die hele ochtend geen regen gehad.

Mariet arriveert op het nippertje als eerste omstreeks 7.45 uur op het parkeerterrein bij d'r Kwakkerpool te Wijlré. Een kwartier later zijn er ca. 25 gasten bijeen om hun blik weer hogerop te richten. Natuurlijk wordt de tijd gevuld met allerlei sterke verhalen zoals het voorkomen van de bekende maar zeldzame Polifinario. Een stelletje uit Gulpen dacht tijdens hun rit naar Wijlré nog te dromen. Zij moesten stoppen voor een over de weg marcherende bosuil. Hij kreeg zelfs een naam: Sjeng, maar als het een zij was, zou ze Marieke heten. Nog half slaperig, biedt dit stel deze voetganger geen kans om mee te rijden zodat de groep helaas geen bewijzen heeft. Een reiger komt even de groep vreemde indringers beschouwen maar ziet dat er weinig gevaar in schuilt. Met trage maar krachtige slagen gaat hij zijn soortgenoten alvast informeren over de invasie van deze vogelaars.

Na het instellen van de kijkers (even spelen met linker- en rechteroog en de radertjes op de kijker) vertrekt de groep naar de overkant en verdwijnt langs het tennisterrein in de grauwe duisternis. Onze gidsen horen veel vogelgeluiden en bieden meteen een naam bij het geluid. Onze ervaren deelnemers bezitten al voldoende kennis en durven dus de bevindingen van de gidsen niet tegen te spreken.

Men wil immers de cursus met succes afronden. Af en toe staan we stil om de vogels niet wakker te maken. Hoog in de bomen horen we toch al bekende geluiden van vroege vogels.

Bij de visvijver treffen we weer onze blauwe reiger die even illegaal een visje probeert te verschalken. Een stukje verder blijkt in de gracht rond het kasteel al een aantal watervogels hun ochtendbad te nemen. We herkennen ganzen, wilde eend en het waterhoen. Het is inmiddels een stukje lichter en ook het aantal bomen kan het licht nauwelijks nog

tegenhouden. We kiezen voor een paadje langs de lokale brouwerij. Halverwege wordt de oever van de Geul nader bewonderd en dan is daar opeens die blauwe flits op een paal, de draad of over het water. Na enige zoeken hadden de kijkers deze schitterende ijsvogel in beeld en konden later zelfs waarnemen dat hij of zij een visje ving en op een weidepaal verwerkte.

We moeten helaas verder en op de Geul herkennen we weer wilde eenden maar ook de dodaar, de kleinste onder de futen. De gevangen vis stribbelde behoorlijk tegen en die dodaar moest heel wat keren de vis op het water slaan om zijn doel te bereiken. We volgen het pad langs de Geul en herkennen een torenvalk die sierlijk een plekje hoog in een es zoekt. Kraaien geven hem echter weinig rust. Een stelletje aalscholvers met hun karakteristieke silhouet en vliegwijze zijn duidelijk herkenbaar. De molen met de dubbele raderen (uniek in Nederland en produceert nu elektriciteit) passeren we en we volgen nu echt de oever langs de

Geul in de hoop nog meer vogels langs het water te vinden. In een bocht met scherpe of steile wanden zijn er diverse gaten te zien die mogelijk een nestplek van de ijsvogel verraden.

Het pad leidt ons naar een mooi idyllisch buurtschap met de naam Stokhem waar slechts een doodlopende asfaltweg de verbinding vormt met de bewoonde wereld om je heen. Alleen fietsers en wandelaars zorgen voor drukte in dit stille plekje vlakbij die Geul. Tussen de diverse huizen ontdekken we veel vogelleven in bomen, struiken en heg. Logisch want zij wonen in een ideale omgeving, bijna een paradijs. We laten een heleboel mooie panden achter ons als we de westelijke helling van het Geuldal bestijgen. Enkele aarzelende runderen bij het modderpad worden spoedig vergeten door een sierlijke vliegdemostratie van een paar majestueuze buizerds, vlak voor en boven onze neuzen. Onze bewondering voor deze vogel groeit met de minuut.

Aan de rand van het bos een hele serie dennen en sparren, de ideale rust- en slaapplek voor ransuilen. Ondanks de vele naaldbomen en ons zoeken in de kruinen langs de stammen en op de grond (mogelijke braakballen) vinden we geen enkel signaal dat op hun aanwezigheid duidt. Alleen een eekhoorn laat zich even zien en verkiest daarna de veilige kant van de boom. We genieten al van fraaie panorama's richting Dodemanweg (met zijn wijngaard in de helling) en na het passeren van de Wijlrese akkers mogen we weer een weids uitzicht bewonderen (over het Geuldal). Deze akkers zijn bekend vanwege hun rijkdom aan orchideeën en zien er op dit tijdstip goed verzorgd uit.

Op het plateau (van Margraten) krijgt de gure wind vrij spel en stappen we dus stevig door. Enkele meters linksaf op de Oude Maastrichterweg biedt deze landweg weer beschutting en kan de wind ons niet meer rechtstreeks raken. Een typische lange holle weg brengt ons naar het gastvrije Beertsenhoven waar koffie en mokken al gereed staan naast schitterende zwammen. Een woning met wat groen laat ons lang stil staan en genieten. De eigenaar blijkt een fervent natuurliefhebber en overal ontdekken we allerlei voorzieningen voor het leven om hem heen. Zo herkennen we nestgelegenheden voor o.a. vleermuizen, vogels en insecten. Geen wonder dat het in die paardekastanje voor zijn huis krioelt van vogels. We herkennen vinken, boomklevers en diverse soorten mezen zoals de pimpelmees, de koolmees en de matkop. Eventjes denkend aan de eigenaar of

bewoner (Niek) groeit onze bewondering en dus is er een dank je wel best op zijn plaats. Pas vele minuten later kunnen we ons los maken van deze rijkdom en vervolgen onze weg richting eindpunt.

Nog steeds bloeien de madeliefjes, een enkele bloem van het ruige klokje en een gecultiveerde kornoeljesoort. Een hellend weiland met ribbels krijgt een deskundige verklaring en vlak bij de parkeerplaats krijgt de groep een toetje in de vorm van diverse

goudhaantjes en een paar vuurgoudhaantjes op enkele meters afstand van onze auto's. De zon heeft eindelijk wat zwakke plekken in de wolkenlaag kunnen ontdekken en verwarmt onze deelnemers op die laatste minuten van hun 2^e excursie. Bij ons afscheid herkennen we plotseling het gehinnik van het Maarts Veulen. Met onze kijkers weten we deze nog net te vangen. De thuisreis wacht.

